



Arrest

**nr. 108 316 van 20 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAFORCE, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat de problemen van verzoeker van louter lokale aard zijn en er voor hem derhalve een intern hervestigingsalternatief voorhanden is in een ander deel van zijn land van herkomst.

1.2. Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij verwijst naar de Kwalificatierichtlijn 2011/95 en is de mening toegedaan dat het aan de asielinstanties toekomt om te bewijzen dat er een intern vluchtalternatief voorhanden is en niet aan de asielzoeker zelf. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal niet in concreto onderzocht heeft of er voor hem effectief een intern vluchtalternatief bestaat, terwijl grondig dient onderzocht te worden of voldaan is aan de minimumvereisten. Hij verwijst voorts naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en naar de door hem bijgevoegde stukken waaruit blijkt dat er in Nepal een schrijnend gebrek is aan sterke staatsstructuren hetwelke zich uit in corruptie en een disfunctioneren van het politieapparaat. Verzoeker stelt dat hij dan ook geen beroep kan doen op adequate bescherming in Nepal. Verzoeker verwijst ook naar de UNHCR "Guidelines on International Protection: Internal Flight or Relocation Alternative" van 2003 waarin gesteld wordt dat ook de schending van andere mensenrechten, zoals ernstige bedreiging van leven, veiligheid, vrijheid en gezondheid in aanmerking komen. Uit informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat in Nepal nog steeds een actuele veiligheidsproblematiek aanwezig is. Volledigheidshalve merkt verzoeker nog op dat in het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 23 mei 2013 een uitbraak van Cholera in het westen van Nepal is gemeld, wat alleszins een ernstig gezondheidsrisico inhoudt. Ook zijn stakingen nog steeds een veel voorkomende praktijk in Nepal wat het openbare leven manifest blokkeert. Verzoeker verwijst hiertoe naar hogervermeld reisadvies en een Crime en Safety Report van 2013.

Verzoeker wijst er tot slot op dat bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, terwijl de commissaris-generaal volgens hem enkel rekening heeft gehouden met de algemene toestand in Nepal. Hij benadrukt dat hij enkel familie wonen heeft in zijn geboortestreek en nergens elders in Nepal familiale of andere banden heeft waarop hij zich kan beroepen om zich elders te vestigen.

1.3.1. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn problemen met de Limbuwanleden beperkt bleven tot zijn geboortestreek, met name het Jhapa district. Verzoekers bewering dat de Limbuwanpartij een netwerk heeft in heel het land, is inderdaad louter hypothetisch en stoelt niet op enig objectief gegeven. Bovendien strookt deze bewering niet met de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat leden van de Limbuwanpartij enkel actief zijn in de meest oostelijke regio van Nepal en aldaar slechts een beperkt aandeel uitmaakt van de lokale bevolking. Het is dan ook niet aannemelijk dat de Limbuwanleden verzoeker elders in Nepal zouden komen zoeken.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die bovenstaande vaststelling weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Nepal. Dergelijke verwijzing volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker elders in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande de recente uitbraak van Cholera, merkt de Raad op dat dit reisadvies irrelevant is omdat het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene reisschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Zo verzoekt de Nepalese overheid betreffende de Cholera uitbraak enkel dat de buitenlandse toeristen de elementaire richtlijnen inzake hygiëne naleven en enkel mineraalwater of vooraf gekookt water te drinken.

Uit de door verzoeker aangehaalde informatie en de informatie vervat in het administratief dossier blijkt evenmin dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande volgt dat de commissaris-generaal aldus wel degelijk rekening heeft gehouden met met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals bepaald in artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011. Verzoeker brengt geen objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van zijn land niet redelijk mogelijk is. Het is hierbij niet de taak is van de asielinstanties om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker dient immers zelf aannemelijk te maken nood te hebben aan internationale bescherming, doch blijft hier in gebreke. Daargelaten de vraag of verzoeker effectief geen familiale of andere banden heeft waarop hij

zich kan beroepen om zich elders in Nepal te vestigen, toont verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in een ander deel van Nepal, zoals Kathmandu of Pokhara, om problemen met de Limbuwanpartij te vermijden.

1.3.2. Het bewijs van handelsregistratie, de brief vanwege de LKWP inzake donatie, het ontvangstbewijs LKWP en het krantenartikel waarin zijn problemen met de Limbuwanpartij worden vermeld, betreffen feiten die, zoals in de bestreden beslissing vermeld, niet betwist worden. Deze documenten vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststelling, met name dat er voor verzoeker een intern hervestingsalternatief mogelijk is, gezien ze niet ingaan op de mogelijkheid voor interne hervestiging.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juli 2013 stelt zij dat de reisweg niet aannemelijk werd bevonden doch dat zij geen andere documenten kan voorleggen dan de brief van haar vriend waarin haar problemen worden uiteengezet. Zij wijst erop dat er in haar geval geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief

omdat zij nog geld verschuldigd is aan een politieke partij en daarom wordt vervolgd. Zij benadrukt nogmaals dat het intern vluchtalternatief niet concreet werd onderzocht.

1.4.3. Daargelaten de vraag of er enig geloof kan gehecht worden aan de door verzoekende partij uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten - de brief van haar vriend ontbeert objectieve bewijswaarde vermits het geen officieel document is - blijft verzoekende partij in gebreke aan te tonen dat het voor haar onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in een ander deel van Nepal, zoals Kathmandu of Pokhara, om problemen met de Limbuwanpartij te vermijden. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan, maar beperkt zich tot het herhalen van haar asielmotieven en tot het volharden in de door haar aangevoerde middelen. Dergelijk verweer is niet dienend om de in de beschikking aangevoerde grond te weerleggen. Zoals reeds gesteld, is de bewering van verzoekende partij dat de Limbuwanpartij een netwerk heeft in heel het land, louter hypothetisch en stoelt niet op enig objectief gegeven. Bovendien strookt deze bewering niet met de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat leden van de Limbuwanpartij enkel actief zijn in de meest oostelijke regio van Nepal en aldaar slechts een beperkt aandeel uitmaakt van de lokale bevolking. Het is dan ook niet aannemelijk dat de Limbuwanleden verzoekende partij elders in Nepal zouden komen zoeken. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals bepaald in artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011. Verzoekende partij brengt geen objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van haar land niet redelijk mogelijk is.

Het bewijs van handelsregistratie, de brief vanwege de LKWP inzake donatie, het ontvangstbewijs LKWP en het krantenartikel waarin de problemen van verzoekende partij met de Limbuwanpartij worden vermeld, betreffen feiten die, zoals in de bestreden beslissing vermeld, niet betwist worden. Deze documenten vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststelling, met name dat er voor verzoekende partij een intern hervestigingsalternatief mogelijk is, gezien ze niet ingaan op de mogelijkheid voor interne hervestiging.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS